

Bilag til f. t. l. vedr. straffeloven og retsplejeloven

pige, at anklagemyndigheden har påberåbt sig bestemmelsen i retsplejelovens § 185, stk. 2, analogt i sager vedrørende sædelighedsforbrydelser begået mod børn.

Det kan på den baggrund overvejes, om anvendelsesområdet for retsplejelovens § 185, stk. 2, bør udvides til også at gælde for sager vedrørende andre sædelighedsforbrydelser end voldtægt samt overtrædelse af straffelovens §§ 217 og 218, stk. 2.

De sædelighedsforbrydelser, der ikke er omfattet af § 185, stk. 2, er overtrædelse af straffelovens § 210 (samleje eller anden kønslig omgængelse end samleje med slægtning i nedadstigende linjer eller søskende), § 218, stk. 1 (samleje mv. uden for ægteskab ved udnyttelse af en persons sindssygdom eller mentale retardering), § 219 (ansattes samleje med institutionsanbragte), § 220 (samleje mv. uden for ægteskab ved groft misbrug af en persons tjenstlige eller økonomiske afhængighed), § 221 (tilsnigelse af samleje), § 222 (samleje med person under 15 år), § 223 (samleje med adoptivbarn, stedbarn, plejebarn mv. under 18 år samt forførelse af en person under 18 år) samt § 224 (anden kønslig omgængelse end samleje) eller § 225 (kønslig omgængelse med person af samme køn) jf. de nævnte bestemmelser, samt endelig § 232 (blufærdighedskrænkelser).

Den forurettede i sager af denne art må antages at have samme behov for beskyttelse imod ydmygende afhøringer og anden bevisførelse om tidligere seksuel adfærd som en forurettet i en sag vedrørende voldtægt.

Hertil kan dog anføres, at behovet for en udvidelse af anvendelsesområdet for retsplejelovens § 185, stk. 2, på baggrund af de meget få sager, der er modtaget indberetning om, ikke umiddelbart forekommer at være påtrængende.

Endvidere bemærkes, at principperne i retsplejelovens § 185, stk. 2, tilsyneladende i praksis i et vist omfang finder tilsvarende anvendelse i sager om andre sædelighedsforbrydelser end dem, der er nævnt i bestemmelsen. Hertil kommer, at bevisførelse om tidligere seksuel adfærd formentlig ofte begæres med henblik på belysning af den forurettedes troværdighed i den konkrete sag, og at der her også er et værn i bestemmelsen i § 185, stk. 1, hvorefter retten skal tage stilling til bevisførelse om et vidnes almindelige troværdighed.

På den anden side er det efter rigsadvokatens opfattelse vanskeligt at se en reel begrundelse for, at den udtrykkelige regel i § 185, stk. 2, om bevisførelse om forurettedes tidligere seksuelle adfærd kun gælder i voldtægtssager og i sager om overtrædelse af straffelovens § 217 og 218, stk. 2, men ikke i andre sædelighedssager.

Særligt i sager om seksuelle overgreb mod børn, der forekommer i et større antal, og hvor spørgsmålet om barnets troværdighed har en væsentlig betydning, kan det efter rigsadvokatens opfattelse være velbegrundet at fastsætte en klar bestemmelse om, at retten skal tage stilling til bevisførelse om barnets seksuelle adfærd.

Det er herefter Rigsadvokatens opfattelse, at det bør overvejes at udvide reglen i retsplejelovens § 185, stk. 2, således at bestemmelsen også kommer til at omfatte andre sædelighedsforbrydelser.